

tion og enhver menig borger kan give sin mening til kende.

Så jeg vil spørge fru Line Barfod: Er det ikke rigtigt, at det er proceduren i henhold til Folketingets forretningsorden, og at det også vil være gældende for det forslag, vi her snakker om?

Kl. 23:23

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 23:23

Line Barfod (EL):

Selvfølger har borgerne ret til at henvende sig, og organisationerne har ret til at henvende sig, men når vi normalt sender tingene i høring, er det ikke kun for at bede om, at de henvender sig om det, de føler og brænder så stærkt for, at de mener, at de simpelt hen ikke kan sidde det overhørigt uden at kontakte os, men fordi vi gerne vil have, at de bidrager til en god lovkvalitet. Det er også derfor, at det fremgår af regeringens egen vejledning om god lovkvalitet, at vi normalt sender lovforslag i høring, fordi der kan komme nogle bidrag, som kan gøre, at vi får en bedre lovkvalitet end den, vi selv kan nå frem til. Det er faktisk, fordi vi gerne vil have, at de her mange mennesker bidrager aktivt til at sikre en bedre lovgivning. Det kræver nogle gange en lille opfordring, og det er så den, vi normalt sender ud, når vi sender tingene i høring.

Kl. 23:24

Formanden:

Tak til fru Line Barfod. Så er det justitsministeren.

Kl. 23:24

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg vil godt starte med at takke for den meget positive modtagelse af lovforslaget. Et meget stort flertal i Folketinget bakker op bag regeringens forslag, og det er jo også, som det blev nævnt, et led i en politisk aftale, som regeringen har indgået med Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti og Det Radikale Venstre, om en ny åbenhedsordning om ministres udgiftsaktiviteter.

Som følge af den her åbenhedsordning vil der løbende på nettet bliver offentliggjort bagudrettede oplysninger om ministres månedlige repræsentationsudgifter, udgifter til tjenesterejser, modtagne gaver og varetagelse af officielle repræsentative opgaver. Ordningen vil desuden omfatte en vis fremadrettet information om den kommende måneds officielle aktiviteter. På den måde kan alle umiddelbart følge med i, hvad en minister har foretaget sig, og hvad ministeren

skal foretage sig i den kommende måned. Regeringen har naturligvis med stor tilfredshed noteret sig den meget positive modtagelse, som den nye åbenhedsordning har fået.

Det er også glædeligt, at der er bred forståelse for og opbakning til forslaget om som led i åbenhedsordningen at løfte ministerkalendere ud af offentlighedsordningen. Hovedformålet med ændringen er jo at bevare ministerkalenderen som det praktiske planlægningsredskab, som er en nødvendig forudsætning for, at dagligdagen kan fungere, og samtidig sikre ministerkalendere som historisk kildemateriale.

Så er der altså også et ønske – og det vil jeg sige til fru Line Barfod – om at beskytte ministres privatsfære. For det er en misforståelse, som fru Line Barfod har været inde på, og som nogle redaktører, som slet ikke har fulgt med i den virkelige verden, har været inde på, at de private oplysninger ikke behøver at blive offentliggjort. Det er simpelt hen ikke korrekt. Ved ombudsmandens sidste praksisændring fra den 3. marts i forbindelse med den forhenværende økonomi- og erhvervsministers kalender er det nu sådan, at man skal udlevere de private oplysninger, der står i kalenderen, og det er jo helt håbløst.

Det er jo helt håbløst at få et liv til at fungere som minister, hvis alle ens aftaler skal ud til offentligheden. Offentligheden har da ikke nogen interesse i, at jeg skal til tandlæge, eller at jeg skal til læge, eller at jeg skal hente mine børn. Hvorfor skulle jeg offentliggøre det? Har offentligheden nogen interesse i, at jeg deltager i nogle interne partimøder? Selvfølgelig har offentligheden ikke nogen interesse i det. Så det er ret og rimeligt, hvad der foregår. Det betyder, at ministre nu kan fungere som mennesker og som politikere med det travle liv, ministre har – og det kan jeg rolig sige som minister i 7½ år.

Men det er også sådan, at der selvfølgelig skal være åbenhed om ministres arbejde. Så derfor er der ikke nogen som helst begrænsninger i den almindelige aktindsigt ifølge offentlighedsloven. Så journalister kan stadig væk begære aktindsigt i alle udgifter, i alle rejser, i så godt som alting. Men man får altså ikke mere en kalender som journalist, og hvad skal journalisten også bruge det redskab til, og hvad har offentligheden brug for det til? Ikke noget som helst.

Dette forslag er et rigtig godt skridt i retning af at sikre åbenhed med hensyn til repræsentative opgaver og med hensyn til økonomien i ministerens funktioner, men betyder også, at ministe-